

Andakt vid adventskonsert i Värnamo kyrka 2012-12-09

Pär-Magnus Möller

– Du kan aldrig föreställa dig vad jag skall berätta för dig, mös Agnes nöjt medan hon tog en kaka från silverfatet. Ebba tittade misstänksamt intresserad på den uppspelta väninnan.

– Jag fick ett brev, inte vilket brev som helst, ett brev med kungligt sigill, kan du tänka dig!

Ett svagt drag av bestört avundsjuka svepte över Ebbas nollställda ansikte. Agnes konstaterade nöjt att hennes mål var uppnått.

– Och vad stod det i brevet? Försökte Ebba fråga så likgiltigt intetsägande hon kunde.

– Jo, kungen skall komma på besök. Kan du tänka dig, Carl den XVI Gustav vill komma och dricka eftermiddagskaffe hos mig den andra advent, jodå allt stod i brevet, han ville knacka på och se hur jag hade det, stod det. Tänk vad personligt och oroyalistiskt, men så tillhör jag ju ändå samhällets, om man så säger, finare del, så han vill väl vara lite ”du” med mig.

Nu kom Agnes till den del hon planerat längst inför inför Ebbas besök:

– Jo, och jag tänkte att du kanske också skulle tycka det var roligt att vara med. Det är ju trots allt inte varje dag som kungen tittar förbi.

Så kom dagen. Silverfaten var välputsade och kakorna inköpta vid stadens dyraste konditori. De två damerna satt nyfriserade i var sin pastellfärgad liten dräkt med matchande handväska, andäktigt tysta i väntan på kungens ankomst.

Så knackade det på dörren. Agnes log ett snabbt överlägset leende mot Ebba, reste sig och gick raskt ut i tamburen.

Det som därefter utspelade sig hade inga som helst rojalistiska förtecken. Handväskor är hårda då de hanteras av hetlevrade äldre damer och det tog säkert tio minuter innan Jesus förmådde tränga sig in i lägenheten och ta skydd bakom den röda sammetssoffan.

– Frid, ropade han till de ofridsamma damerna.

– Jag är faktiskt kung, men inte över detta land, det har skolverket påpekat – och tydligt inte heller kung över det här hemmet! Men se så, lugna er för Guds skull!

När damerna konsulterat brevet ännu en gång och sett att det bara stod kung och inte vilken kung som skulle komma – och då de kände igen främlingens underliga klädsel från flanellografbilderna vid barndomens söndagsskola, lugnade de sig något. Nåväl – Jesus tillhörde ju ändå de rumsrena, än så länge,

så låt gå. Vad var det han ville egentligen – hörde inte han hemma i kyrkan – vem hade släppt ut honom därifrån? Frågorna hopade sig hos de pastellfärgade sekulariserade damerna.

– Jo, svarade Jesus på deras frågande miner, jag ville besöka dig Agnes av ett enda skäl. Jag har hört hur du på nätterna bett om att ditt liv inte skall vara bortkastat och meningslöst. Jag har förstått att den där underliga tomheten som du upplever fyllt dig med oro och skapat en krampaktig ångest som gör att det är så svårt att sova. Är det inte så? Och du Ebba – jag vet om dina sår – och din längtan efter hämnd för dem som gjort dig illa. Det finns en annan väg för dig än den du planerat...

Agnes och Ebba skruvade besvärat på sig och lät Jesus krypa fram bakom soffan och sätta sig i den.

– Jag ville svara på era böner och er längtan och ge er en chans att få frid, sade Jesus medan han sjönk ner i plysken.

Detta var förstås inte alls vad damerna hade förväntat sig och tystanden blev lite besvärlig.

– En syltgrotta? föreslog Agnes.

Jesus är sällan som vi förväntar oss honom. Han var inte som de kloke och vise i Israel förväntade sig, han var inte som de vise männen från fjärran land förväntade sig, han var inte som folket som tog emot honom i Jerusalem väntade sig, han var inte som lärjungarna väntade sig – han är ofta heller inte som du eller jag förväntar oss honom.

Vi vill ju så gärna bestämma vem han skall vara. Ateisten förklarar honom att vara en sagofigur, den självgode önskar att han är en moralisk lärare som kan berätta vilka fel alla andra gjort, den traditionskristne önskar att han var som i söndagsskolan och håller sig där i sin flanellograflåda, den kyrktrogne håller honom också fången i sina bilder.

Med vilka bilder håller du honom fången? Vilken föreställning om honom gör att du inte tror att det han har att komma med handlar om dig... det är ju ofta så vi tänker... det handlar inte om mig, därför bryr jag mig inte...

Advent betyder ankomst – vi förbereder oss för ett fördjupat möte med Jesus. Bortom alla tomtar, julklappar och traditioner, bortom alla putsade ljusstakar och julkakor vill han något mer med oss. Han ser oss bakom våra fasader, bortom våra schabloner. Han ser dig – ser dig. Det är detta som kristna genom alla tider upptäckt – han som är av evighet och föds mitt ibland oss – han ser mig – mig.

Jag var för många år sedan på konfirmandläger i Hälsingland med en gupp orienteringskonfirmander. Vi var ute och paddlade kanot i en liten å. En av konfirmanderna trillade ur kanoten och eftersom det var strömt snurrade hon runt i vattnet tills hon plötsligt kände en sten som stack upp. Hon satte sina fötter på stenen och mitt i det strömmande vattnet stod hon alldeles stilla med huvudet precis över ytan.

Den stenen vill Jesus vara i ditt liv.

Så när du pyntar och pysslar, har ångest över julklappar och över den aldrig infunna friden, kom ihåg att Han som kommer oss till mötes i julnattens tystnad ser dig – kommer för din skull – vill vara din grund i livet.

Agnes och Ebba... Ja, dagen blev annorlunda för dem. Med min egen erfarenhet i ryggen kan jag säga att deras möte med Jesus troligtvis ändrat en hel del i deras sätt att se på livet, på sig själva och på varandra. Man går inte oberörd från ett möte med Jesus. De kunde nog skratta åt sig själva efteråt – så konstigt de hade prioriterat tidigare, så löjligt de hade försökt visa upp sig för varandra.

Ett ord hade Jesus sagt dem innan han lämnade dem, med magen full av syltgrottor – ett ord som stannat kvar hos dem:

– Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet. Joh 14:27

Vår Fader
Välsignelsen